

kommande Bestillingsmand selv. Det saaledes opsparede Beløb bliver imidlertid inddraget til Fordel for Statskassen, naar Bestillingsmanden opnaar pensionsberettiget Ansættelse, naar han afskediges af en ham tilregnelig Aarsag eller frivillig udtræder af Statstjenesten samt naar han dør; dog kan der i sidste Tilfælde, forsaavidt han maatte efterlade sig umyndige Børn, deraf tilstaaes disse Understøttelse til deres fyldte 18de Aar.

Indtil anderledes ved Lov bestemmes, fastsættes de nærmere Regler med Hensyn til Gjennemførelsen af de ovenstaaende Bestemmelser angaaende det i Lønningen afkortede og det af Statskassen tilstuede Beløb af Finansministeren.

§ 14.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1884.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Da Behandlingen af det Rigsdagen i dens sidstafvigte Samling forelagte Forslag til Lov om Lønninger for forskjellige under Justitsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd ikke blev tilendebragt, idet Forslaget kun blev undergivet en første Behandling i Folkethinget, hvorefter det henvistes til et Udvalg, der imidlertid ikke naaede til derover at afgive nogen Betænkning, skal Ministeriet i Henhold til Bestemmelsen i § 14 i den gjældende Lønningslov for de ommeldte Embeds- og Bestillingsmænd af 25de Marts 1871 paany fremsætte Forslag til en Lov om den omhandlede Gjenstand.

Det foranstaaende Forslag er affattet i Overensstemmelse med det tidligere Forslag, naar undtages dets §§ 11 og 12, i hvilke nogle Forandringer ere skete.

I § 11 er vel Distriktslægenes Løn foreslaaet uforandret med 1,000 Kr. aarlig, men det er derhos foreslaaet, at der for hver 5 Aars Tjeneste skal tilstaaes dem et Tillæg af 200 Kr. aarligt, dog at Lønningen ikke kan overstige 1,800 Kr.

Med Hensyn hertil skal man bemærke Følgende:

Som i Bemærkningerne til det i forrige Aar fremsatte Forslag ophyst, er der til Ministeriet indkommet et Andragende fra et Udvalg af Landets Distriktslæger om en Forbedring af Distriktslægenes Lønningsvilkår. Efter at denne Sag har været Gjenstand for Overveielse i Ministeriet, er man kommet til den Anskuelse, at det næppe lader sig

nøgte, at Distriktslægenes økonomiske Stilling i det Hele i den senere Tid er bleven ringere. — Grunden hertil maa navnlig søges i den ved det stigende Antal af private praktiserende Læger forøgede Konkurrence. Denne har for det første medført, at den nærliggende Udsigt til en udstrakt privat Praxis, som Distriktslægens offentlige Stilling tidligere lettelig medførte, er betydelig aftaget. Men dernæst har den ogsaa medført, at Kommunerne i stedse stigende Omfang benyttede sig af private Læger og ikke af Distriktslægerne, og disse have saaledes mere og mere mistet de lønne Bestillinger hos det Offentlige (s. Ex. ved Sygehuse, Hospitaler o. l.), som hidtil have været dem til en god Støtte, idet Kommunerne, der sædvanlig raade over saadanne Pladser, hyppigt besatte dem med Andre. — Da derhos den Betaling, der hdes Distriktslægerne, i og for sig ikke kan siges at være et tilstrækkeligt Vederlag for den Tjeneste, der hdes det Offentlige, og til hvilken der i al Fald for Sundhedspleiens Vedkommende steds større Krav, finder Ministeriet, at de saaledes forandrede Forhold tale for en Forbedring af Distriktslægenes Lønningsforhold. Ved det til Grund for Lov af 25de Marts 1871 liggende Forslag blev Lønningsstillæget under Hensyn til, at der dengang fandtes 89 Distriktslægeembeder, foreslaaet sat for de 22 ældste Læger til 800 Kr., for de 22 næstældste til 600 Kr. og for de 22 derpaa følgende til 400 Kr., men ved den endelige Vedtagelse af